

Věříte v D'ábla?

BIBLICKÉ UČENÍ O POKUŠENÍ

Věříte v d'ábla?

BIBLICKÉ UČENÍ O POKUŠENÍ

FRED PEARCE

Věříte v d'ábla?

Biblické učení o pokušení

Asi před sto lety napsal neznámý autor pod kresbu „Jeho satanského Veličenstva“ tyto verše:

*„To je on, s rohy a kopyty,
koho faráři nazývají d'áblem;
učí nás, že žije tam, kde šlehají plameny
kde se veselí duchové a skřeti.*

*Říkají, že má dlouhý ocas
a v ruce trojzubec,
že občas vychází ze svého ohnivého domova
a chodí po zemi.*

*Tvrdí, že si snadno umí přičarovat
andělskou zářící svatozář,
anebo, pro změnu, nabýt podoby
lva řvoucího v noci:*

*Že má moc dělat, co se mu zlíbí,
být na padesáti místech současně;
a že k uskutečnění svých černých záměrů
je vybaven moudrostí mudrců či hlupáků.“*

Teď už si většina lidí d'ábla takto nepředstavuje. Ale ještě stále existují mnozí, kteří věří, že d'ábel existuje, že má nesmírnou moc konat zlo (někteří tvrdí, že je to anděl svržený s nebe) a neustále se snaží zničit Boží dílo v lidech. Myslí si, že je to d'ábel, kdo nám tajně našeptává, abychom konali zlo.

Samozřejmě, chceme-li tuto myšlenku přijmout, narazíme na řadu obtíží. Především pokud by d'ábel byl skutečný anděl jak by byl kdy mohl povstat proti Bohu? A proč Bůh dopustí, aby nadpřirozená bytost ničila Jeho dílo na zemi? A kde je vůbec teď d'ábel? A jak opravdu působí?

Kde se to dozvíme?

Jedno je jisté: toto je otázka *náboženství*. Takže pokud na ni máme odpovědět, musíme se obrátit k Bibli, která je jediným zdrojem veškerých informací o Bohu a Ježíši Kristu.

Kde jinde bychom mohli hledat odpověď na tak závažnou otázku?

Bible jistě obsahuje; spoustu zmínek o d'áblovi a satanovi. Takže se podívejme do Bible. Ale nejprve si hned na začátku vyjasněme jednu věc: musíme vyvinout

maximální snahu pochopit, *co pisatelé Bible mysleli pojmy „d'ábel“ a „satan“*. Je velmi snadné dát tímto dvěma slovům při čtení Bible význam, který se nám nejlépe hodí. Ale pokud se tento význam neshoduje s tím, co mínili pisatelé biblických textů, pak měníme skutečný smysl Bible!

Mnozí z nás mají zkušenosti s diskusemi o d'áblovi a satanovi a vědí, že tyto diskuse nikam nevedou. Důvod je jasný: při čtení pasáží z Bible, každý čtenář dává slovům d'ábel a satan jiný význam. Z toho jasně vyplývá, že pokud se chceme dobrat pravdy o d'áblovi a satanovi, musíme zjistit, co mínili pisatelé Bible, když těchto slov užívali.

Spoléhat se na svůj názor nebo na názory jiných lidí není k ničemu. Musíme vědět, jak této důležité záležitosti rozuměli pisatelé inspirovaní Duchem svatým.

Protože toto dílko je velmi krátké, nemůžeme zde rozebírat všechny verše Bible, ve kterých je zmínka o d'áblovi nebo satanovi.

Potřebujeme však klíč - základní porozumění významu těchto slov. Takto vyzbrojeni budeme schopni proniknout do smyslu řady dalších biblických pasáží.

Nejprve, Satan....

Abychom našli tento důležitý klíč, musíme začít se Starým Zákonem, ne s Novým. Modernímu člověku se to může zdát divné, ale uvědomme si, že Starý Zákon byl sepsán mnoho staletí před Novým Zákonem. A protože oba tvoří jedno Boží zjevení, pisatelé Nového Zákona znali Starý Zákon velmi dobře. Citovali z něj, používali jeho terminologii, včetně slova satan.

Začněme tedy se starozákonným, termínem satan. Co znamená slovo satan? To není těžké zjistit. Vezměme si Bileáma, který žil v době, kdy děti Izraele ještě bloudily divočinou. Byl to prorok, kterému Bůh řekl, aby se nepropůjčil a neproklel Izraelity. Bileám však chtěl peníze, které mu byly slíbeny za odměnu, tak šel. Když jel na oslu splnit své poslání, zastoupil mu cestu anděl:

„...Hospodinův posel se mu postavil do cesty jako *protivník*“ (Numeri 22:22).

Protivník nebo nepřítel

Satan znamená *protivník*, to je pravý význam tohoto slova. Všimněme si těchto věcí:

Satan je zde obyčejné slovo, které znamená protivník nebo nepřítel, není to jméno osoby. Totéž slovo se znovu objevuje o deset veršů později: anděl řekl Bileámovi:

„Hle, to já jsem vyšel jako tvůj *protivník* ...“ **verš 32** (doslova, abych byl tvým protivníkem — satanem).

Toto je poprvé, kdy se objevuje slovo satan v hebrejském záznamu.

Všimněme si, že tento satan je *dobrý* anděl zde „Hospodinův posel“, který dělá, co

chce Bůh, a nekoná zlo. Pokud budeme zkoumat, co slovo satan znamená ve Starém Zákoně, zjistíme, že vždycky znamená *protivník* nebo nepřítel. Například:

„Co je vám do mých záležitostí, synové Serujini! Zase se mi dnes stavíte na odpor“ (Davidovi *protivníci* (satani), **2.Samuelova 19:22**).

Stejně je tomu asi v půltuctu dalších příkladů, a většinou se tedy jedná o lidi.

Zde máme jeden z nejčastěji citovaných veršů celé Bible. Prvních několik veršů **první kapitoly knihy Jóbovy** popisuje Jóba ze země Úsu jako bohabojného muže s velkým majetkem.

Ve **verši 6** se pak praví:

„Nastal pak den, kdy přišli synové Boží, aby předstoupili před Hospodina, přišel mezi ně i satan.“

Satan v knize Jób

Tady to máte, říkají někteří lidé. Satan byl v nebi mezi anděly! Musí to být nadpřirozená bytost! Ale připomeňme si naše základní pravidlo: musíme biblické termíny chápat v biblickém smyslu! Například „synové Boží“: je pravda, že v **Jóbovi 38:7** se tohoto termínu používá pro anděly, ale v Bibli jako celku se často také používá pro muže a ženy, kteří uctívají Boha, v protikladu k těm, kteří ho neuctívají.

Ústy Izajáše použil Bůh tohoto termínu pro Izraelský lid:

„Přived' *mé syny* zdaleka a mé dcery od končin země, každého, kdo se nazývá mým jménem...“ (**Izajáš 43:6-7**).

Také v Novém Zákoně, kde apoštol Jan mluví o těch, kdo věří v Krista, se říká:

„Milovaní nyní jsme děti Boží“ (**1. Janův 3:2**).

„Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží“ (**Říman 8:14**)

A tak synové Boží; mezi něž přišel Satan (**Job, kapitola 1**), nemusí být andělé v nebi, mohou to být i lidé na zemi.

Ale jak by mohli předstoupit před Boha, kdyby nebyli v nebi? A zase je to Bible, která nám dává odpověď. Mojžíš a Jozue jednou dostali příkaz, aby předstoupili ve „stanu setkání“ před Boha, který jmenuje Jozua příštím vůdcem Izraele (**Deuteronomium 31:14-15**). O mnoho let později svolal Jozue všechny starší kmenů Izraele do Šekemu, aby „předstoupili před Boha“ (**Jozue 24:1**).

Ještě později Samuel řekl Izraelitům:

„...postavte se před Hospodina“ (**1. Samuel 10:19**).

V Novém Zákoně se praví, že Maria, matka Ježíšova, brzy po narození svého syna

přišla do jeruzalémského chrámu, „... aby s ním předstoupila před Boha... a aby podle ustanovení zákona obětovali dvě hrdličky nebo dvě holoubata“ (**Lukáš 2:22-24**).

Synové Boží v Jóbovi, kteří přišli, aby předstoupili před Hospodina, se sešli, aby společně uctívali Boha na určeném místě, a samozřejmě za přítomnosti vybraného kněze. Je to scéna bohoslužby na zemi, ne v nebi.

Ale co ten satan, který přišel mezi ně? Tady se k nám překladatelé nezachovali čestně, protože v hebrejštině toto slovo je „protivník“. Velké S ve slově Satan si přidali překladatelé, protože hebrejšтина nečiní rozdíl mezi velkými a malými písmeny. Dokonce i v poznámce k anglickému vydání překladu Bible je napsáno Protivník s velkým písmenem (pro což neexistuje žádný důkaz), aby bylo naznačeno, že jde o konkrétního protivníka, satana. Hebrejský text nás pouze a jedině opravňuje k překladu „a mezi ně přišel i protivník“.

Bůh je všemocný

Ale kdo by tedy mohl být tento protivník? Pokud to byla skupina lidí, která se sešla k bohoslužbě, mohl to být jeden z nich, jinými slovy byl to *člověk* a byl to Jóbův nepřítel, protože na něj žárlil a přál mu škodu. Ale jak tedy mohlo pak dojít k rozmluvě mezi Bohem a tímto protivníkem? Zase Bible sama dává odpověď, protože ve starozákonních dobách lidé často dostávali od Boha výzvy *prostřednictvím vyvolaného kněze*.

David se například několikrát radil s knězem, když chtěl znát Boží vůli, a kněz s ním mluvil Božím jménem.

Takže tento žárlivý Jóbův nepřítel, který se možná stavěl jeho přítelem, řekl Bohu prostřednictvím kněze: Jób ti slouží jen kvůli tomu, co za to dostane. Jen ho zkus přivést do obtíží, a uvidíš, co se stane. A Bůh, který měl s Jóbem velký záměr a chtěl ho zdokonalit, dovolil protivníkovi, aby jeho zlý záměr na Jóbovi uskutečnil. Ale, jak Bible jasně praví, moc byla na straně Boha, nikoliv protivníka (**Jób 2:4-6; 42:11**)

(Job 19:21-22) „... neboť se mě dotkla ruka Boží“.

Takže v této epizodě není třeba žádného nadpřirozeného satana a není v ní důkaz, že o takovou bytost šlo. Všechny použité výrazy se běžně používají pro Člověka. Starozákonní slovo satan znamená *protivník*: a jak ukazuje Jóbův příklad, vyvíjí se přirozená tendence používat tohoto slova pro *zlého* protivníka.

Petr - Satan!

Na základě porozumění Starému Zákonu se teď podívejme na příklad použití termínu satan v Novém Zákoně.

Petr právě učinil své velké prohlášení o víře v Ježíše Krista, „Syna živého Boha“, a Ježíš mu za to poželal. Pak, ale Ježíš začal mluvit o svém vlastním osudu: bude muset jít do Jeruzaléma a tam ho židovští vůdci zajmou a zabijí.

Třetího dne však vstane z mrtvých (**Matouš 16:21**). Petr tomu neporozuměl a

nedovedl to přijmout, a proto vyčítal Ježíšovi:

„Bůh chraň! To se ti nikdy nemůže stát.“ Jinými slovy: „Na něco takového nesmíš ani pomyslet“. Ale Ježíš řekl Petrovi:

„**Jdi mi z cesty, satane!**“ (Nebraň mi konat Boží vůli).

Proč byl Petr satanem?

Protože byl pro Ježíše *protivníkem*. Snažil se přesvědčit Pána, aby *nedělal*, co Ježíš věděl, že musí udělat, protože je to Otcova vůle. Kdyby byl Petra nechal, odmítl by Ježíš vůli svého Otce a veliká obět na kříži za hříchy lidstva by se byla neuskutečnila. Proto musel Ježíš říci svému *protivníkovi*, satanovi, aby od něj odstoupil. A pak připojil poznámku, která je velmi důležitá pro porozumění našemu problému:

„Jsi můj *protivník* a překážka na mé cestě, řekl Ježíš Petrovi, protože tvé smýšlení není z Boha, ale z *člověka*“ (**verš 23**).

Tento důležitý novozákonní příklad je pro nás cenným poučením. Především tento satan je *člověk*, zadruhé odmítl Boží vůli a zatřetí jeho poznávacím znamením je to, že si místo toho přál *uskutečnit vůli člověka* - toto je důležitý klíč, jak ještě později uvidíme.

Shrňme si, co jsme se dosud dozvěděli: „satan“ je *protivník*, a téměř vždycky negativní protivník.

V příkladech, které jsme studovali, „satan“ byl:

- * Boží anděl konající Boží vůli
- * člověk, který se tváří, že ctí Boha
- * jiní lidé, kteří byli něčí protivníci
- * Petr, apoštol Páně, který se protivil Boží vůli

S tímto obecným porozuměním významu slova „satan“ nám bude řada biblických pasáží daleko jasnější.

A nyní d'ábel

Toto je řecký termín, nikoliv hebrejský, proto se vyskytuje jenom v Novém Zákoně. (V některých překladech ale, např. Bible Kralická, překladatelé použili slova „d'ábel“ i ve Starém Zákoně. Vyskytuje se to jen čtyřikrát:

3.Mojž.17:7; 5.Mojž. 32:17; 2.Para.11:15; Žalm 106:37 a zde se slovo d'ábel používá v jiném smyslu než v Novém Zákoně. V ekumenickém překladu je použito slova „běs“).

Zase se musíme pokusit objevit skutečný význam slova d'ábel. Je to snadné, protože jsou pasáže, kde nám to říkají sami překladatelé. Pavel v dopise Timoteovi říká, že „v posledních dnech nastanou zlé časy“. V těchto časech „lidé budou sobečtí, chamtiví ...*pomlouvající* atd ...“ (**2. Timoteovi 3:1-3**).

Slovo přeložené jako „*pomlouvající*“ je množné číslo slova obvykle překládaného jako d'ábel.

Slovo d'ábel, řecky „diabolos“ je složeno ze dvou řeckých slov „dia“ což značí skrz, a slovo „ballo“ značí hoditi, vrhnouti. Spojením těchto slov, dostáváme termín „projít skrz“ a vztahuje se ke slovu přestupník.

Diabolos je tedy jméno pro ty, kteří překračují nebo se vrhají přes dělicí čáru mezi dobrem a zlem, např. pomlouváč, falešný žalobce, na cti utrhač, křivý svědek a podobně.

Když Pavel učí, jak se mají chovat věřící, když se sejdou k modlitbě, hovoří o ženách:

„Právě tak ženy v této službě mají být čestné, ne *pomlouváčné*, střídme, ve všem věrné“ (**1. Timoteovi 3:11**).

Znovu jde o slovo, diabolos, které se obvykle překládá jako „d'ábel“, i když tady je to množné číslo. Překladatelé nám v těchto dvou pasážích nabízejí pravý význam tohoto slova. Zase si všimněte: tito „d'áblové“ jsou lidé.

Avšak nejvýznamnějším testem porozumění výrazu „d'ábel“ v Novém Zákoně je **List Židům, kapitola 2**. Když čteme **verše 11 až 14** této kapitoly, hned je nám jasné, že apoštol píše o Ježíši a jeho následovnících, které nazývá „dětmi“. Ve verši 14 činí své velké prohlášení o d'áblu. Nejprve jej zde uvedeme celý, a pak si ho rozebereme slovo od slova, abychom mu bezpečně porozuměli:

„**Protože sourozence spojuje krev a tělo, i on se stal jedním z nich, aby svou smrtí zbavil moci toho, kdo smrtí vládne, totiž d'ábla**“.

První fráze říká zcela jasně, že následovníci Krista jsou „tělo a krev“, tedy že jsou to obyčejní mužové a ženy. Tady není žádný problém.

Lidská přirozenost

Další fráze říká, že Ježíš se *stal jedním z nich*, stal se tělem a krví. Apoštol se jistě velmi snažil, aby jeho čtenáři jasně pochopili, že Ježíšova přirozenost byla skutečně stejná jako přirozenost jeho následovníků, že to byla lidská přirozenost, neboť zdůrazňuje, ve verši 14:

„... i on se stal jedním z nich...“

a ve verši 17, **Židům kapitola 2**: „Proto musí být ve všem jako jeho bratři“.

Nebylo by nutno vyjadřovat se tímto důrazným způsobem, kdyby byl apoštol necítil, že pro jeho čtenáře je životně důležité pochopit tuto důležitou pravdu: že Ježíš byl

člověk, v každém směru.

Třetí fráze obsahuje tři prohlášení:

1. že Ježíš zbavil moci d'ábla
2. že to učinil smrtí, což může jedině znamenat svou *vlastní smrtí*, tím, že sám zemřel
3. že d'ábel „smrtí vládne“.

Než pokročíme dále, musíme si vyjasnit jednu věc.

Člověk, který čte větu „**ten, kdo vládne smrtí**“, přirozeně předpokládá, že se v ní jedná o osobu, nebo bytost. Ale nemusí tomu být nutně tak.

V češtině je velmi jednoduchý rodový systém: všechny mužské osoby jsou rodu mužského a používá se pro ně zájmena „on“. Všechny osoby ženského pohlaví jsou rodu ženského a používá se pro ně zájmena „ona“. Všechno ostatní je rodu středního a používá se pro to zájmena „ono“. Někdy hovoříme o věcech, jako by to byly osoby: například loď je „ona“ apod. Tomu se říká personifikace.

Řečtina, jazyk Nového Zákona, má sice také tři rody, ale ty se používají jiným způsobem. Samozřejmě osoby mužského pohlaví jsou „on“ a osoby ženského pohlaví jsou „ona“, ale ostatní věci mohou být různého rodu, mužského, ženského nebo středního, tedy jako v Češtině.

Řecké slovo pro d'ábla je rodu mužského, proto se pro něj používá zájmena „on“. To však neříká, zda je d'ábel osoba nebo ne. Řečtina je v tomto směru naprosto neutrální.

Pokud chceme dokázat, že d'ábel je nebo není osoba, musíme důkazy najít jinde, nikoliv ve slově samém.

Zničení d'ábla

Nyní se podívejme na ona „tři prohlášení“ tohoto verše.

Ježíš zbavil moci d'ábla. D'ábel je tedy „mrtev“, nebo zničen v okamžiku, kdy byla dokončena Ježíšova práce. V **Listě Židům 2:14-17** jsou však dvě důležité podmínky týkající se tohoto tvrzení. Apoštol říká, že aby Pán Ježíš zničil d'ábla, musel *mít lidskou přirozenost-být ve všem jako jeho bratři*. Není to překvapující? Pokud by Ježíš chtěl zničit mocného nepřítele, nebylo by bývalo lepší přijmout silnou, nesmrtelnou přirozenost, jakou mají andělé? Jaký to mělo význam, když sdílel s lidmi slabou přirozenost „těla a krve“? Tady je jistě tajemství, které je třeba vysvětlit.

Ale to není všechno.

Apoštol jasně říká, že způsob jak Ježíš zničil d'ábla, byl zkrze smrt. To může jedině znamenat svou vlastní smrtí. Co je to za podivný způsob ničit nepřítele zničením sebe sama!

Z těchto dvou informací tedy, že Ježíš, aby zničil ďábla, musel mít stejnou slabou lidskou přirozenost a pak sám zemřít, je zcela jasné, že ďábel takový, o jakém je řeč v Bibli, není ďábel, jak žije v obecné představě.

Když narazíte v Bibli na těžko srozumitelnou pasáž, vždycky pomůže najít jinou, která říká zhruba totéž, ale jinými slovy. Takové dvě pasáže vysvětlí jedna druhou. V tomto případě nám pomůže tato věta: tentýž apoštol, v témže dopise (**Židům, kapitola 9**), píše o Kristově díle. Hovoří o jeho prvním zjevení (který vedl k jeho smrti na kříži) takto:

„On se však zjevil jen jednou na konci věků, aby svou obětí snal hřích“ (**verš 26**).

Všimněme si, že jedna věc je tu stejná jako v 2:14. Svou obětí, zjevně znamená totéž jako „svou smrtí“. Postavme obě tvrzení vedle sebe:

Židům 2:14

Židům 9:26

svou smrtí zbavil moci ďábla = svou obětí snal hřích.

Z této paralely se poučíme, že „zničit *ďábla*“ je totéž jako „zničit *hřích*“. Ďábel tedy musí být to, co se označuje jako přestupek, jež vychází z lidské přirozenosti, je v rozporu z Božím zákonem, proti Bohu, kterému se v Bibli říká hřích.

Moc hřichu

Teď se můžeme pokusit porozumět Židům 2 kapitola a verš 14, kde se říká, že ďábel „vládne smrti“. Co podle Bible vládne nad smrtí?

Apoštol Pavel nám dává odpověď na tuto otázku ve dvou velmi užitečných pasážích v **Listě Římanům**:

5:21 – „aby tak, jako **vládl hřích a přinášel smrt**, vládla ospravedlněním milost a přinášela věčný život skrze Ježíše Krista našeho Pána“.

Tady je hřích představován jako král, který vládne svým poddaným, a výsledkem jeho moci nad nimi je smrt. Podobně v Listě Římanům:

6:23 – „**Mzdou hřichu je smrt**, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu“.

Zde je hřích pánem, který platí svým služebníkům mzdu: odměňuje je za službu jemu samému - smrtí.

Obě tyto pasáže jsou příkladem personifikace, to jest o něčem se mluví tak, jako by to byla osoba, i když tomu tak ve skutečnosti není. V obou případech je personifikován hřích, který „vládne smrti“.

Tak nás Bible učí, že ďábel je ve skutečnosti hřích.

Co je skutečným nepřítelem Boha?

Přerušte teď na okamžik naše úvahy a položme si důležitou otázku:

Co je podle Bible největším nepřítelem Boha? Je to nějaký padlý anděl? Je to nějaký tajemný duch, který se snaží zničit Boží dílo na zemi?

Vůbec ne. Od první stránky až do poslední se vyskytuje jeden tvrdohlavý nepřítel Božího plánu - lidské srdce a lidská mysl, vůle lidí, kteří uspokojují své vlastní touhy.

Už jsme to naznačili v Petrově výčitce Kristu:

„Jdi mi z cesty, satane. Jsi mi kamenem úrazu, protože tvé smýšlení není z Boha, *ale z člověka*“ (**Matouš 16:23**).

Totéž řekl Židům, kteří ho odmítli:

„Váš otec je ďábel a vy chcete dělat, co on žádá“ (**Jan 8:44**).

Zbývá jenom zeptat se, co je to, co žádá ďábel?

Odpověď je jasná: je to to, co žádá lidská povaha.

Přirozené tendence naší povahy popisuje velmi výstižně Pavel v listě Římanům.

Dává do protikladu život ve službě Bohu (řídíme se vůlí ducha) a život strávený uspokojováním přirozených tužeb (řídíme se vůlí těla). Říká:

„**Dát se vést tělem znamená smrt, dát se vést Duchem je život a pokoj.**“

Takže jsou dva způsoby života, z kterých si můžeme vybrat: snažit se konat Boží vůli, nebo konat svou vlastní vůli. O druhém způsobu života má Pavel tuto zdrcující poznámku:

„**Soustředění se na sebe je Bohu nepřátelské.**“

Takže toto je onen veliký nepřítel Boha: lidská touha. A jak tvrdohlavý je to nepřítel! Neboť Pavel pokračuje:

„...neboť se nechce ani nemůže podřídít Božímu zákonu“ (**Římanům 8:5-7**)

Totéž napsal Galatským:

„Žijte z moci Božího Ducha, a nepodlehnete tomu, k čemu vás táhne vaše přirozenost“ (všimněte si, že lidská přirozenost nás k něčemu táhne). Pak dodává:

„**Touhy lidské přirozeností směřují proti Duchu Božímu, a Boží Duch proti nim. Jde tu o naprostý protiklad, takže děláte to, co dělat nechcete**“ (**Galatským 5:16-17**).

Pokoušení v nás

Není tedy pochyb o tom, kde máme hledat největšího nepřítele Boha: v našich vlastních srdcích a myslích. Jakub nás ud', kde hledat zdroj našich pokušení navádějících nás k nesprávnému jednání. Je to nějaký nadpřirozený duch, který nás navádí tím, že ním našeptává do ucha? Vůbec ne! Protože **Jakub** říká:

„Každý, kdo je v pokušení, je sváděn a váben svou vlastní žádostivostí“ ...

Takže naše vlastní „žádostivost“ je zdrojem našeho pokušení, a Jakub nám říká, co je výsledkem:

„Žádostivost pak počne a porodí hřích, a dokonalý hřích plodí smrt“ (1:14-15).

Celé dějiny lidstva v Bibli dokazují, jak pravdivé je toto učení.

První dva lidé na zemi dali přednost své vlastní žádosti před poslušností Bohu, a zhřešili.

Lidská rasa upadla do zkaženosti a násilí a Bůh ji musel odsoudit k potopě.

Izrael, který Bůh vyvedl z otroctví ze země egyptské a kterému dal zvláštní příležitost stát se Božím lidem, se odvrátil a dal přednost uctívám idolů a nemorálnímu chování okolních národů, které žily bez Boha.

Ježíš, syn Boží, byl mezi lidmi příkladem pravdy a milosti svého Otce; toho odmítli a ukřižovali. A v následujících staletích opustili lidé Boží učení a odvrátili se od Jeho cesty.

Ano, největším nepřítelem Božím je člověk odmítající Jeho autoritu a poslouchající jen svou vlastní žádostivost.

Použití slov d'ábel a satan

Takže d'ábel a satan jsou personifikace hříchu, jsou to slova používaná pro pojem hříchu.

Výsledkem personifikace je často jedna konkrétní osoba. Viděli jsme, jak Petr byl „satanem“. Ježíš řekl svým učedníkům:

„Nevyvolil jsem si vás dvanáct? A přesto jeden z vás je d'ábel“ (Jan 6:70).

A ten jeden byl Jidáš, který Ježíše zradil.

Do této skupiny patří i had v ráji, který navrhl Evě, aby nevěřila tomu, co řekl Bůh. Had se v Bibli stává symbolem moci hříchu.

Někdy se slovem satan nebo d'ábel označuje skupina lidí, například vládnoucí

skupina.

Ve Zjevení, kapitola 2, jsou na to dva zajímavé příklady.

Ve svém dopise věřícím ve Smírně podává apoštol Jan, Kristovo slovo takto:

„Neboj se toho, co máš vytrpět. Hle, ďábel má některé z vás uvrhnout do vězení, abyste prošli zkouškou, a budete mít soužení po deset dní. Buď věrný až na smrt, a dám ti vítězný věnec života“ (**Zjevení 2:10**).

Toto bylo napsáno v prvním století po Kristu, když věřící v Krista byli pronásledováni kvůli své víře pohanskou římskou vládou. To byl ďábel, který mohl některé z nich uvrhnout do vězení: správně bylo použito slova ďábel, protože to byl nepřítel služebníků Božích.

Nebo verš 13 lištu do Pergama:

„Vím, kde bydlíš. Tam, kde je trůn satanův.“

Tak v Pergamu vládl Satan! Tam jistě, vždyť to byl hlavní stan římské vlády pro tuto část asijské provincie.

Petr hovoří o téže době pronásledování takto:

„Bud'te strážliví! Bud'te bdělí! Váš protivník, ďábel, obchází jako lev řvoucí a hledá, koho by pohltil...“.

Že skutečně hovoří o pronásledování křesťanů, je jasné z následujícího:

„Vzepřete se mu, zakotvení ve víře, a pamatujte, že vaši bratři všude ve světě *procházeli týmž utrpením* jako vy“ (**1. Petrův 5:8-9**).

Římská pohanská vláda zde, tedy byla ďáblem.

Ježíšovo pokušení

Někdy slovo „ďábel“ nebo „satan“ znamená sám princip nebo moc hříchu v jakékoliv podobě. V tomto smyslu lze chápat evangelní záznam o Ježíšově pokušení. Už jsme viděli, jak Ježíš sdílel v úplnosti lidskou přirozenost (**Židům 2: 12**). Následkem toho cítil všechna naše lidská pokušení, neboť v Bibli se praví: „...v každém ohledu byl *pokoušen jako my*, ale nezhřešil“. V pokušení na poušti může být ďábel personifikací lidské touhy uspokojit své vlastní žádosti. Ježíš nad tímto pokušením zvítězil a zůstal bez hříchu.

Když se apoštolově vrátili k Ježíšovi šťastni, protože dokázali léčit nemocné, řekl jim:

„Viděl jsem jak satan padá, jako z nebe blesk“ (**Správný překlad z řečtiny; Lukáš 10:18**).

Tedy předpověděl dobu, kdy nejen nemoci, ale veškerá moc zla a hříchu, shrnutá

pojmem satan, bude svržena, bude sesazena a nahrazena Boží mocí, až se Kristus vrátí, aby založil Boží království na zemi.

Toto je tedy jednoduchý klíč k problémovým pasážím o satanovi a ďáblovi:

význam těchto slov hledej v moci hříchu, která se projevuje v lidských žádostech, slabostech a lidském konání; a pak bude většina pasáží docela jasná.

Proč je to důležité?

Je skutečně nutné, abychom tomu rozuměli? Ano, je, nejméně ze dvou důvodů. *Zaprvé*, Bible nás skutečně učí, že ďábel a satan jsou výrazy obecně používané pro lidský hřích ve všech jeho nejrůznějších podobách, tedy Bůh chce, abychom to věděli. Je to pravda zjevená v Jeho slově, v Bibli, a měli bychom *chtít* jí porozumět, neměli bychom se spokojit s falešnými představami, které jsou běžné ve světě.

Zadruhé, Bůh vyjádřil tuto pravdu ve svém Slově proto, že je to pro nás velmi důležité.

Chvilí uvažujme: pokud si představujeme, že naše slabosti a chyby jsou v Božích očích výsledkem nenápadného vlivu nějakého nadpřirozeného zlého ducha mimo nás, nebude nás to svádět, abychom se tím omlouvali? Nebude nás to svádět, abychom říkali: „To nebyla moje vina, to mne pokoušel ďábel....?“

Svádět *naše* hříchy na někoho jiného je něco, co nám Bible *nikdy* nedovolí.

Je naprosto podstatné, abychom pochopili naše přirozené postavení v Božích očích.

Jak to výstižně a působivě vyjádřil apoštol Pavel:

„...všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy“ (**Římanům 3:23**).

Přijetí této pravdy nám velmi pomůže na cestě za pochopením biblického učení o ďáblovi a satanovi.

Vzácná pravda

Ale pak pomysli na prospěch, který z toho plyne!

Pokud opravdu pochopíme, že všichni máme v sobě mocný impuls ignorovat Boží vůli a následovat naše vlastní žádosti a hledat naše vlastní uspokojení, pak jsme na cestě k tomu, abychom si uvědomili, jak mnoho potřebujeme být zbaveni tohoto tlaku, který nás vede k hříchu, aby nám Bůh mohl odpustit hříchy a abychom měli naději na věčný život v Království, které Bůh založí skrze svého Syna.

Čím více si uvědomíme naši zoufalou potřebu osvobození od přirozeného stavu, ve kterém žijeme, tím více oceníme, jak vzácné je evangelium Kristovo.

Jak bychom mohli ocenit nabídku života, kdybychom nevěděli, že umíráme navždy?

Věříte v d'ábla? - 16

Pro člověka, který ví, že se topí, znamená ruka zachránce skutečný dar života.

A to je náš případ:

Bůh nám nabízí život místo věčné smrti.

Musíme se tedy bát d'ábla?

Samozřejmě že musíme, ale ne takového d'ábla, jakého si obvykle lidé představují.

Náš d'ábel je v nás, v našich srdcích a myslích.

Ale jak to jednou pochopíme a přijmeme, budeme schopni radovat se z báječné nabídky života, kterou nám Bůh učinil ve Svém Slově skrze oběť svého Syna.

Fred Pearce